

ГОДИНА II.

ПОЗОРИШТЕ.

БРОЈ 24.

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИЋ.

ИЗЛАЗИ ЧЕТИРИ ПУТА НА НЕДЕЉУ НА ПО ТАБАКА. — СТОЈИ ЗА НОВИ САД 40, А НА СТРАНУ 60 НОВ. МЕСЕЧНО. — ЗА ОГЛАСЕ
НАПЛАЋУЈЕ СЕ ОД ЈЕДНЕ ВРСТЕ 3 НОВ. И 30 ЗА ЖИГ СВАКИ ПУТ.

ПУТНИК.

Од иџа пао сјајак бео
На моју прну влас,
Ја мишљах да је седина,
Старости сребрн крас.

Ал' радост ми се растопи,
А прна влас ми прети, —
Ох, ко ће младост поднети!
Ох, где је крај тој мети?!

Многи је стек'о седу влас
У краткоме тренуту,
А гле! Ја јоште никако,
На тако дугом путу!

По В. Милеру

Ј. Ј.

ИЗБИРАЧИЦА.

ШАЉИВА ИГРА У 3 ЧИНА С ПЕВАЊЕМ ОД К. ТРИФКОВИЋА.

(Наставак.)

Тимић. За то ти опет можеш имати...

Тимићка. Ено, музика је престала! Брзо да забављамо госте! (Оде)

ПОЈАВА ДРУГА.

Тошица (сам.)

Тошица. Сав сам се ознојио! Играо сам као бесомучан, подерао сам троје женских хаљина, двапут сам пао, све због ње — моје мучитељке! О, Малчица! Једнако трчим за њом, па вребам тренутак за одговор мојој просидби! Све бадава! Већ мислим ту је, она се окрене и оде даље! О, Малчица! Ово се дуже не може издржати! Ја морам дознати судбу своју. Идем да је тражим, да јој кажем, да ћу умрети, ако ме буде још дуже овако мучила! Победа или смрт, то је моја лозинка! О Малчица! (Оде)

ПОЈАВА ТРЕЋА.

Савета и Милица (уђу испод руке)

Милица. Не, не! Ја добро видим. И Штанцика и Бранко са свим су другчији. Бранко једнако гледа на тебе!

Савета. Ти се вараш о Бранку. Што се тиче Штанцике, он заиста гледа на тебе!

Милица. Али ја не гледам на њега! Он је за мене мртав. Не ћу да знам, да је жив, ја га не волим, ја га презирем!

Савета. Лагано, Милице, могла би се преварити!
Милица. Тако? А зар ти још волиш Бранка?
Савета. Ја? Ја не бих знала, за што да га презирем, јер он ми није ништа скривио!

Милева. Тако! А зар то није ништа, кад један мушки, кога ми волимо, и не гледи на нас, већ другу воли! То су најгори мушки. Таке бих мушке, да сам ја судија, таке бих мушке ја све дала затворити!

Савета. Да их после можеш ослободити, али ћути — ево их де иду, хајдмо! (Оде)

ПОЈАВА ЧЕТВРТА.

Бранко и Штанцика.

Бранко. Ви немате право, што ту сироту Милицу не волите! То је врло добро девојче!

Штанцика. Добро је, и то је истина, али и госпођица Савета има у себи све оне дражи, које би заслужиле чисту и искрену љубав.

Бранко. Да, да, и госпођица је Савета до-бро девојче!

Штанцика. И ви јако грешите, што се тако мало обзирете на њу.

Бранко. Ја? Ко вам је то рекао! Ја сам госпођицу Савету увек поштовао! Али ви, ви се не обзирете на госпођицу Милицу.

Штанцика. Ви се варате! Ја госпођицу Милицу олавна мотрим, и могу вас уверити, да она код мене стоји у великом поштовању.

Бранко. Да, да, само што госпођица Малчика стоји још у већем.

Штанцика. Госпођица Малчика? Заиста не! Ја сам је истина запросио, али право давам кажем, то је била само каприца од мене. Али и ви сте запросили госпођицу Малчику!

Бранко. Истина је! Али ја сам то више чинио из... како да вам кажем?

Штанцика. Маните се изговора! Ја од своје стране не ћу се ни најмање срдити, ако добијем кошар. Ја ћу га вама, моме искреном пријатељу, радо уступити.

Бранко. Хвала вам, господине! У осталом, могло би се десити, да ја добијем кошар, и онда будите уверени, да се на вас не ћу ни најмање срдити!

Штанцика. Не ћете имати ни прилике, јер ја сам сигуран, да ће вам пружити своју руку.

Бранко. Видите, ја бих се опет чисто ошлалдио, да ће за вас поћи.

Штанцика. Она би у том случају јако погрешила, јер у мени не ће никада наћи таквога мужа, као што бисте ви били!

Бранко. На против, господине, ви бисте били сто пута бољи муж него ја!

Штанцика. Не, не, то не могу допустити!

Бранко. Ни ја, господине! Са свим вам искрено кажем!

Штанцика. Знате, господине Бранко, да се ми налазимо у неком врло... врло...

Бранко. Врло смешном положају!

Штанцика. Имате право! (Чује се музика.) Али игра се почела, а ја сам се ангажовао са госпођицом Милицом. Не смем пропустити игру!

Бранко. Ја опет са госпођицом Саветом.

Штанцика. Журимо се! (Оду)

ПОЈАВА ПЕТА

Малчика, за тим Соколовић и Јеца.

Малчика. То ми је чудно! Од три просиоца ни једнога играча! Као да су се договорили. Или се можда срде на мене, што их држим у неизвесности? Имали би нешто и право! Крајње је време да се одважим. (Замисли се)

Соколовић и Јеца (ступе) Ево је!

Соколовић. Драго моје дете! Ти си ме довела у велику неприлику! Не знам како да се понашам. Кад видим господина Бранка, не могу да му погледим у очи, све ми се чини, да чека од мене одговора.

Јеца. Тако је исто и код мене кад погледим на господина Штанцику. А већ господин Тошица, тај ме гони на све стране! За то, одлучи се, дете моје!

Малчика. Е добро, кад сте ме већ тако напали, оно ћу да се одважим! Реците прво господину Тошици...

Соколовић и Јеца. Дакле за њега?

Малчика. Да је добио кошар!

Соколовић. Сиром Тошица!

Јеца. А за другу двојицу?

Малчика. Боже мој, како сте ме напали!

Јеца. Хоћеш ли Штанцику?

Малчика. И господину Штанцики изјавићете, да је добио кошар! Реците им одмах да ме дуже не муче. (Оде)

Соколовић. Хвала Богу, кад смо једном на чисто! (Оде)

Јеца. Сиром Тошица, а мени се све чинило, да ће он бити мој зет!

ПОЈАВА ШЕСТА.

Пређашња и Тошица.

Тошица. Баш добро кад вас нађох, милостива госпо!

Јеца (за себе) Да непријатне ствари!

Тошица. Милостива госпо! Биће вам познато... или да, није вам познато, но можда вам је ипак познато, да ја љубим вашу кћер, ваше драгоцено дете, вашу крв и месо, госпођицу Малчику.

Јеца. Знам, господине!

Тошица. Биће вам и то познато, а можда вам и није познато, да сам запросио руку ваше драгоцене ћерке госпођице Малчике.

Јеца. И то ми је познато!

(Наставиће се.)

Д И С Т И Њ И.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

(„Ни бригеша“) приказиван је по други пут на нашој позорници 15. фебруара.

Нона Пурило — Лаза Телечки.

Силно плескање публике поздравило је појаву облуженог уметника. Нас је поздрављање у нечем и немилу дирнуло, јер нам не даваше довољна јемства, да ће уметнику то поздрављање бити и скоро оздрављање. Телечки се после дуге, врло дуге одпочивке опет отргав од болести, да угоди жељној публици и својој уметничкој навици, нагону свога позива. И у већих и највећих народа бива, да публика разбירה за приватни живот својих љубимаца вештака, а како тек у мањих народа, како тек у нас! У сваком плеску нам се причувао глас плескачев, како довикује снагом клонулом уметнику: „Не бој се! Отимај се! Ми смо ту! Ми те не дамо слабости, не дамо болести! Ти си наш! Ти опет мораш оздравити, мораш опет процвати као цвеће на овоме венцу, што ти га додајемо!“ И уметник се клања, као да одговара: „Да, ја сам ваш! А што се тиче мога здравља — ни бригеша!“ — Али публика овом приликом није само поднела овације своје љубимцу, она је поднела и себи, показала је, да је израсла из пелена укуса, из онога стабла, што је свака млада публика мора простожати, дала је себи сведочбу, да је дорасла и дозрела до уживања овакога глумљења, као што га је Телечки показао и у Нони Пурилу. Један покрет руке, један повод очију промишљено удешен, уметнички изведени, више је учинио, него што би могло ма какво бацакање и размајивање каквог ефектољубивог непосвећеника. Но осим свега нам беше мило, што можемо рећи, да нам глас уметников даје прилично јемство, да се не ће морати одвише дуго одмарати после овог малог напора. — Ни бригеша!

П О З О Р И Ш Т Е.

* (Народно позориште у Загребу.) „Vienac“ пишући о комаду „Брачне понуде“ исказао је и ове значајне речи: „Има у нашем Загребу људи, који веома радо говоре „de omnibus et quibusdam aliis,“ којима су уста пуна шупљих фраза; естетика, који нису видели свога века естетике; енциклопедиста, који су сву своју мудрост пренили из бечкога „Fremdenblatt-a“; људи, који се нечувано смелашћу мешају у све, а у истини су само „нуле“, којима је сва критичарска мудрост у фрази: „Ах, то је скандал!“ Против тих јунака наметника оштрићемо особито своје перо, да их потерамо у кут, а позоришна управа, надамо се, захвалиће нам се на тој за нас веома потребној борби.“

* (Нови драматург за народно позориште у Загребу.) „Нар. новине“ јављају, да је г. Ј. Евђеније Томић наименован за драматурга народног земаљског позоришта на место Аугуста Шеное, који се захвалио на тој части. Од новог драматурга приказан је 13. фебруара о. г. нов комад „Брачне понуде,“ о ком смо говорили у једном од прошлих бројева.

* (Народно позориште у Загребу.) „Vienac“ прегледајући позоришни ред представа за време месојеђа напомиње ово: „Неки верни поклоник пророка Мухамеда пробавио је покладе у Млещима, те је онде видио јавне маскараде. Кад су га упитали, какав је тај млетачки карневал, одговори Турчин: Дође време, па сав свет у Млещима као да је полудио. Људи нагрђени лете као манити по улицама, вичући, урличући и кукуричући, те чине којекаквих враголија; али дође опет дан, па ти се сав свет згрне у храм, где им силан мађионик намаже чело пепелом, па се људи опамете. Нехотице сетисмо се ове причине, кад смо помислили на наше народно позориште. Ту су се давале за време поклада а за забаву недељног света лакрдије. Ми смо у начелу против приказивања бечких лакрдија у хрватком језику, јер је то нашој ћуди, нашем мишљењу страна ствар, јер у тим лакрдијама хумор и досетке замењује лудо бенетање и карикатура.“

К Њ И Ж Е В Н О С Т.

* („Друштво св. Мохора“) Одбор словенскога књижевнога друштва св. Мохора имао је 1. фебруара ове год. свој први овогодњињи састанак, па је већао о томе, коме да се поделе награде, што их је било расписало исто друштво. Различитих рукописа пришло је у изобиљу: 30 већих и мањих приповедака и 25 поучних списа, али их је мало било вредних награде. С тога одбор и није ни једној приповетци досудио награду, него је примио за календар историјску приповетку: „Иван Собјески, краљ пољски“. Бољи и врснији беху поучни списи. Одбор је досудио једногласно награду од 35 фор. овим списима: 1. „Спомен на унутрашњу Крајњску.“ — 2. „0 ренатим звездама.“ — 3. „Шта је плеж.“ — 4. „Пет племена човечијег рода.“ — 5. „Вртљавица.“ — Добри су били још и ови саставци: „Природне пртице“, „Словенски фантом“ и „Одакле туча“. Писцима тих саставака досуђена је награда од 15 фор. а. вр.

С И Т Н И Ц Е.

* (Да ли је човек постао од мајмуна.) И осим Карла Фогта и Дарвина донашће се још многоме ова прича, за коју примајемство неки американски лист, што излази у Мемфису. Нека жена, која се хтеде удати писала је из Мемфиса у Њујорк тамошњем заводу за женидбу и удадбу да јој нађе мужа. Понуда дође неком старом неочењеном човеку, коме се жена по фотографији допадне, али како старо момче не беше за женидбу, то јој из шале у место своје слике посла фотографисану слику свога најмилијег Орангутанга. Кад је удавача из Мемфиса добила ту слику, одговори старцу овако: „Да вам истину кажем, нисте баш ни најмање лепа, али ми се ипак чини, да имате отворено, право мушко лице. Примам вашу руку.“

Издаје управа српског народног позоришта.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

33. ПРЕДСТАВА

У ПРЕТПЛАТИ 20.

У НОВОМЕ САДУ У ЧЕТВРТАК 22. ФЕБРУАРА 1873.

У НОВОЈ ПОЗОРИШНОЈ ДВОРАНИ:

ИЗБИРАЧИЦА.

ШАЉИВА ИГРА У 3 ЧИНА, С ПЕВАЊЕМ, ОД Б. ТРИФКОВИЋА.

О С О Б Е :

Соколовић	Зорић.
Јеца, жена му	Ј. Маринковића.
Малчица, кћи им	Л. Маринковића.
Савета, њихова нећака	Л. Харића.
Тимић	Соколовић.
Ката, жена му	Ј. Поповића.
Милица, кћи им	М. Стевановића.
Бранко, журналиста	Марковић.
Штанцига	Суботић.
Тошица	Рашић.
Јован, послужитељ код Соколовића	Степић.

Збива се у Новоме Саду.

У суботу 24. фебруара први пут: „ЛОВУДСКА СИРОТИЦА.“ Позоришна игра у 2 раздела, а у 4 чина, од Шарлоте Бирх-Шајферове, превео А. Мандровић.

Позоришни свирачки збор свираће између првога и другог чина увод у оперу „Зампа“, од Херолда, а између другог и трећег чина „Каватину“ из „Бубави е народу“, од Супеа.

Г. М. Стевановића излази по други пут на позорницу.

Улазнице се продају у писарници позоришној (стану матичином) од 9—12 пре подне и од 3—5 сахата после подне, а после на каси.

Поједини бројеви овога листа продају се обдан по 5 новч. а. вр. у српској народној задружној штампарији, у позоришној писарници и у вече на каси.

Од „Зборника позоришних дела“ изашло је до сад пет свезака. У првој је свесци „Школски надзорник, у другој „Шаран“, у трећој „Честитам“ и „Француско-пруски рат“, у четвртој „Краљева сеја“ а у петој „Максим Црнојевић.“ Прве две свеске стоје 20 новч., трећа 30 новч., четврта 50 новч., а пета 40 новч. а. вр.

ПОЧЕТАК У 7 А СВРШЕТАК У 9 САХАТА.